

LBRIS | We know
CEZARINA ANGHILAC books

ÎN CERCUL FIAREI

PUȚINĂ SPERANȚĂ

CRUX PUBLISHING

Capitolul 1

Cealaltă gustase deja din miezul aerului și îl găsisese cald și ușor sărat, așa cum și-l amintea. Așa cum îi plăcea. Își arcui spinarea și, desplicând cu degetele văzduhul îndărătnic, se avântă înainte. Gluga îi alunecase pe ceafă, iar părul îi șfichiuia umerii și obrazii. Când atinse din nou pământul, cu toate cele patru membre înfipte ferm în cărarea bătătorită de pașii a sute de oameni, ghearele îi ieșiseră deja din teci. Vârfurile lor frământau scânteii în noroiul uscat. La un salt depărtare, Mieari se încleștase de mâna care tot zvâcnea în lături, scuturând-o ca pe un pai ud. Altă mână îi strângea ceafa.

Cealaltă fornăi. Își scutură capul, umerii, brațele, căutând să înlătore amețeala care o cuprinsese dintr-odată, înmuindu-i picioarele și îngreunându-i măruntaiele. Rieumi se lupta cu Mieari. Mieari se lupta cu Rieumi. Simțea aerul apăsând-o greu, tot mai greu, atât de greu încât nu și-l putea închipui decât ca pe o stâncă roasă de vânt, afundându-se printre pietre din cauza încărcăturii sale.

Se grăbi să mai treacă o dată prin el, să îl umple, pentru o clipă, cu trupul ei încordat. Își propti labele din față în pieptul prăzii, pipăind cu buricele degetelor moliciunea pântecelui de gravidă și a puiului care înghețase de spaimă. Nu era al ei... Simți femeia clătinându-se, alunecându-i din îmbrățișare, apoi trăgând-o, cu puterea cărnii deschise, golite, dezgolite, spre ea. Căzu pe moale. Prada avea propria căldură, deosebită de cea a kirbilor, mai puternică, dogoritoare. Arșița fricii, arșița febrei, arșița strigătului înăbușit – pârjolul unei lumi se scurgea dintr-un trup în

URDIS | We know

altul, din vene pe buze, din gât în urechi, în plămâni, în pânțele, răscolind și ostoid deopotrivă.

Se sprijini pe palme și genunchi, răsuflând greu. De aproape, gemetele lui Rieumi aveau culoarea frunzelor de sfârșit de cerc, adunându-se în balonașe mici în colțurile strânse ale gurii.

– Pruncul... pruncul...

Glasul venea din depărtare, moale și clisos ca picăturile de lumină printre gene. Nu era niciun strop de căldură în tremurul lui, iar *Cealaltă* îl lăsa să aluneca pe lângă ea, să se piardă printre glasurile străine care se împleteau într-o urzeală tot mai groasă în jurul ei. Adulmecă din nou după mirosurile cunoscute. *Miari. Mioja*. Numele lor erau două mârâituri distincte, una scurtă și ascuțită, cealaltă prelungă și apăsată, completându-se.

– Rieumi!

Glasul se prefăcu în muget și în scrâșnet de fier. *Cealaltă* tresări. Apoi, știind că avea să fie încolțită, se retrase brusc.

Stând pe vine și respirând greu, Slievi se simțea năucită. Urechile îi țiuiau, capul îi vâjâia, ochii i se umflaseră sub pleoapele grele. Parcă până atunci fusese scufundată într-o apă adâncă dar, dintr-odată, valurile se retrăseseră, lăsând un vuiet prelung să le ia locul. Chipuri cenușii, schimonosite, făcuseră un cerc strâmt în jurul ei și își mișcau buzele într-o litanie fără cuvinte, amenințătoare. Mâinile lor se mișcau spre ea, întinse să apuce, să smulgă, să sfâșie, obligând-o să se chircească și mai mult, să se retragă, să caute adăpost.

Atinse o suprafață caldă, ce o făcu să se gândească la noroi dar, când privi mai atent, nu văzu decât burta uriașă a unei femei gravide zăcând pe o parte, cu părul împrăștiat pe chip. Se aruncă în genunchi lângă ea și îi ridică pe brațe capul năclăit de sudoare.

– Rieumi...

Miari, care se tot învârtea în jurul gravidei, o mârâi ușor, probabil nemulțumită de întrerupere. Slievi o ignoră. Îndepărtă cu vârfurile degetelor șuvițele de păr lipite de fruntea fetei și o scutură ușor, sperând ca astfel să obțină

LBRIS

We know
BOOKS

o reacție, oricât de slabă, din partea acesteia.

– Rieumi... mă auzi?

O scurtă străfulgerare îi trecu prin fața ochilor și, imediat, Slievi se pomeni cu gâtul prins într-o strânsoare puternică. Instinctiv, își înfipse ghearele în sfoara nevăzută care îi săpa în piele și în os, iar capul lui Rieumi îi alunecă din brațe. I se păru că îl aude pocnind sec, lovindu-se de o piatră, sau poate că era propriul ei cap izbit de bolovani, în disperata ei încercare de a se elibera din strânsoarea atacatorului nevăzut. Își simțea picioarele bătând agonic aerul și spinarea zvârcolindu-i-se haotic prin mocirlă, încercând să reziste forței care o tot smucea înapoi. Începu să își piardă aerul, fața și limba i se umflară, și parcă propria-i minte îi deveni potrivnică, încețoșată de tot sângele care îi apăsa timpanele, vâjâind ca o furtună.

***

Ochii lui vedeau oroarea, urechile auzeau strigătele de durere, pe piele simțea tensiunea adunându-se între **zidurile Grumzului**, dar judecata îi era blocată, incapabilă să vină cu soluția prin care să pună capăt coșmarului.

– Trimite pe cineva să-i potolească, auzi vocea hrivarului.

Era chiar în spatele lui. Urza îi recunoștea răsuflarea întretăiată, de parcă ar fi urcat scările în fugă, și palma așezându-i-se grea pe umăr, parcă anume ca să-l țintuiască în loc și să-i impună voința lui. Se scutură ca să se elibereze de sub apăsarea neplăcută, dar atingerea lui Ikode deveni mai fermă.

– Dacă-i lași să facă ce vor, n-o să mai ai nicio putere asupra lor. Ei o vor judeca, nu tu, și apoi te vor judeca și pe tine, că ai fost prea slab ca să acționezi la timp.

Urza se întoarse spre ușă, în pragul căreia aștepta Naia, cu o expresie nedumerită pe chip. Probabil că zgomotele care pătrunseseră prin fereastra deschisă nu reușiseră să îl lămurească ce se petrecea în curtea Grumzului, dar crisparea cu care își împletea degetele îi îndreptătea bănuiala că tocmai se întâmplase ceva deosebit de grav.

Urza se întrebă dacă acesta ar fi fost în stare să îi execute porunca sau, odată ce ar fi văzut cu ochii lui isprava lui Slievi și a puilor, s-ar fi alăturat celor care urlau și înjurau.

– Du-te și potolește-i! După ce ne liniștim, voi judeca situația și voi împărți pedepsele care se cuvin.

Odată ce Naia dispăru, Urza se aplecă din nou peste pervaz. Aerul de afară era mai răcoros decât cel din odaie și se simți brusc înviorat, cu gândurile înprospătate. Nici măcar nu își dăduse seama că transpirase privind adunătura de gură-cască adunată în cerc în jurul lui Rieumi, prin care Naia își croia cu greu loc, mai cu vorba, mai cu prăjina, până ajunse foarte aproape de cea căzută. Desluși silueta gheboșată a lui Lamitt strecurându-se printre vânători, apoi, în partea opusă a cercului, aruncând din picioare în timp ce își râcăia propriul gât cu ghearele, încercând să se elibereze din lațul care i-l strângea, era chiar ea. Fiara ucigașă pe care el, împins de promisiunile hrivarului și de propria nesăbuiță, o primise între palisadele sale.

Pufni prelung pe nări, nemulțumit de ușurința cu care căzuse în capcană, sperând ca, în ciuda a tot și a toate, Slievi să fie o femeie ca toate celelalte, ignorând cu bună știință ceea ce fusese evident încă de când ea sosise în Grumz și îi smulsese urechea lui Hritea: că ființa pe care o primiseră printre ei nu mai era una de-a lor, de-a noștilor, și nici măcar de-a oamenilor, ci o alta, răsărită dintr-un hău cu desăvârșire necunoscut lor până atunci.

Nu-l mira, deci, că Hritea îi prinsese gâtul într-un laț și i-l strângea cu furie. Cum nu-l mira nici propria indiferență la zvârcolirile ei desperate. De fapt, dacă era sincer cu sine, îi plăcea s-o vadă lipsită de apărare, de putere, de speranță, de tot ceea ce ea îi răpise lui în trecut, dintr-o singură lovitură de gheară. Se simțea răzbunat.

Într-un fel.

Observă că Hritea se uita în sus spre el, așteptând fără îndoială un semn. O clipire din ochi, o înclinare a bărbiei, o ridicare din umeri – era atât de simplu să hotărască soarta și viața cuiva, iar senzația de putere pe care o conștientiza în acel moment era atât de vie, atât

LIBRIS | We know books

de plină de satisfacție, încât Urza era tentat să profite de ea. Nici măcar nu trebuia să spună, să vadă, sau să audă. Era suficient să se întoarcă cu spatele și Hritea ar fi știut ce avea de făcut.

– Știu ce-ți trece prin minte, mârâi Ikode, înfigându-și degetele în ceafa lui Urza într-un anume fel, care îl făcu pe înscăunat să geamă de durere. Și-o să mori înaintea ei, dacă te încăpățânezi.

Icnind, Urza ridică mâna și făcu gestul universal al chemării, ceea ce-i obținuse eliberarea din strânsoarea hrivarului.

Fără nicio altă reacție evidentă, Hritea o împinse pe Slievi din spate. Probabil că mai slăbise un pic lațul, pentru că nenorocita de fiară reușea acum să înainteze fără să se împiedice. Alți doi vânători se repeziră să o prindă de brațe când ea se răsuci într-o parte, căutând să-l înșface pe Hritea. Unul dintre ei o împunse cu ceva în umăr, iar Slievi urlă ca un animal rănit. Se liniști după câteva clipe, și astfel cei trei putură să o tragă deoparte de mulțimea **zăpăcită care viermuia prin curtea Grumzului.** În partea **opusă, ce dădea înspre ierbarniță,** Urza îl văzu pe Faruz **ducând pe brațe trupul inert al gravidei,** urmat îndeaproape de câțiva curioși.

Înscăunatul se întoarse cu spatele la fereastră, dornic să se detașeze, măcar pentru o scurtă vreme, de rumoarea din curte. Știa că astfel nu obținea decât un scurt răgaz până când oamenii vor veni și îi vor cere fățiș să se facă dreptate. Dacă nu cumva aveau să încerce să și-o facă singuri. De aceea trebuia să aibă mintea limpede, ca să poată lămuri mai întâi lucrurile cu Slievi.

Și iat-o trecându-i pragul, o creatură stranie, pe care datorită formei, în negură ai fi putut să o confunzi lesne cu o femeie, dar căreia lumina îi arăta trăsăturile de fiară: pielea de argint și ochii gălbui, cu pupila strivită parcă între pleoape, cu dinții prea ascuțiți să poată sta ascunși îndărătul buzelor. Hritea o împingea din spate ca pe un animal îndărătnic, doar că ea nu i se mai împotriva. Probabil înțelesese că, de astă dată, întrecuse orice măsură,

URDIS | We know

și că nimeni nu ar putea închide ochii la fapta ei. Toți sarzii pe care îi ucisese până atunci nu puteau compensa pentru cruzimea cu care atacase o femeie noctă, ba chiar una ce purta în pânțele un prunc.

Urza răsuflă ușurat când nu văzu nicio urmă de sânge pe hainele lui Slievi. Poate că totuși nu se întâmplase mare lucru, doar o sperietură.

– Ce a pățit Rieumi?

Hritea ridică din umeri, apoi scutură din cap, de parcă ar fi avut ceva în urechea rămasă fără pavilion. Așa cum spusese și Ieandri după ce-l îngrijise, vânătorul nu părea tocmai întreg la minte.

– N-am văzut... n-am văzut nimic, spuse printre găfâieli. Doar pe ea..., adăugă, împingând-o pe Slievi înainte... Ca o fiară...

În privința asta, Urza era de acord, dar se aștepta ca soră-sa să îl contrazică, să se apere, să se scuze, să-și găsească o justificare. Numai că ea nu făcu niciun alt gest în afară de a-și apleca fruntea. Nenorocita, oare spera că, dacă se va arăta spășită în fața lui, va scăpa de judecată? *Oh, își promise Urza, va fi o judecată aspră și va primi o pedeapsă pe măsura tuturor faptelor...*

– Du-te și află, îi porunci înscăunatul.

Hritea făcu doi pași pe loc, privind de la Slievi la Urza și înapoi. Își cuprinse palmele căuș și începu să și le frământa.

– Slievi e rea. Fiară.

– Nu ne temem noi de ea, spuse Ikode pe un ton atât de ferm, încât Hritea tresări și își vârî capul între umeri. O păzesc ei doi, adăugă, arătând spre vânătorii care o încadrau pe Slievi din laterale.

Uitându-se neliniștit la tovarășii săi, Hritea înmână capătul lațului unuia dintre ei.

– Dacă așa cere înscăunatul..., spuse, cercetând ceafa lui Slievi, de parcă de la ea aștepta încuviințarea.

Spre ușurarea lui Urza, soră-sa privea în continuare în pământ. Probabil era rușinată de faptele ei. Sau doar știa cum să se prefacă și să îi înșele încrederea, așa cum o mai făcuse. Indiferent care era adevărul, ce se întâmplase

LIBRIS | We know books

nu avea să rămână fără consecințe. Doar că acum mintea lui se fixase pe ceea ce văzuse, pe ferocitatea atacului. Știa că ar fi trebuit să aibă o altă reacție, să fie furios, să ia decizii, să arunce cu porunci în stânga și în dreapta, să țipe la vânătorii care nu se mișcau suficient de repede sau să potolească spiritele din curte, dar se simțea prea extenuat și prea zguduit pentru a aborda situația așa cum ar fi dorit.

– Da, așa cere, răspunse Ikode în locul lui. Du-te odată!

Hritea făcu o plecăciune grăbită, înainte să iasă de-a-ndăratelea pe ușă, iar Urza încuviință din cap în urma lui. Apoi întâlni privirile celorlalți doi vânători și se simți și mai nesigur. Ce putea decide astfel încât să mulțumească pe toată lumea și, totodată, să se mulțumească pe sine? Slievi ar fi trebuit să fi fost plecată deja, iar puii închiși în grajd, departe de curiozitatea oricui. Chiar așa, oare ce se alesese de ei? Și Lamitt, unde se dusesese secătura aia de băiat care îi promisesese că avea să se ocupe de kirbi? Planul fusese cât se putea de simplu, nu avea ce să nu reușească... Lamitt se asigura că puii erau înconjurați de **nocți curioși**, astfel încât Slievi să nu poată ajunge la ei, **apoi pe ea o izgoneau din Grumz.**

Acum uite-o tot aici, nemișcată ca o piatră. Dacă nu ar mai fi horcăit încă, Urza nici n-ar fi crezut că este vie, atât de cuminte se arăta. Prea târziu, totuși.

Făcu un pas spre ea, clătinându-se din cauza furiei pe care o simțea, în sfârșit, începând să clocotească în el.

– Ce-ai făcut, jiganie?

I-ar fi plăcut să o plesnească peste obrajii cu piele nefirească și să-i zboare, doar cu un dos de palmă, colții ascuțiți cu care frânsese atâtea vieți. Să o apuce de părul argintiu și să o târască prin odaie, insensibil la gemetele ei de durere și la rugămintile ei de a se opri. Să-i zgârie la rândul lui pielea neomenească, așa cum și ea îi sfâșiasse pe alții, fără să simtă milă sau remușcare.

Un gând îl fulgeră, umplându-i gura de gustul scârbos al vomiei: *Ăsta ai fi putut să fii tu, nu ea.*

– Răspunde când vorbesc cu tine! urlă ca să acopere

LIBRIS | We know

vocea dezgustătoare din capul său. De ce-ai atacat-o pe Rieumi?

Ea continua să-și ascundă chipul, să-i evite privirea, dar Urza îi vedea parcă aievea ochii nefiresc de aurii, cu negrul pupilelor mult lungit pe orizontală, și își dorea să-i șteargă pentru totdeauna sclipirea din ei.

– Să nu crezi că dacă taci, fapta o să fie uitată și eu o să te iert! Că *ei* or să te ierte, adăugă, întinzând brațul spre fereastra întredeschisă, prin care urcau ultimele ecouri ale mulțimii.

Îl mulțumea gândul că Naia îi pusese la punct pe vânătorii adunați în curte, dar știa că liniștea avea să fie de scurtă durată. Cât de curând, grumzenii aveau să ceară dreptatea pe care o așteptau din partea lui. Și atunci, dacă el nu avea să le ofere ce doreau, ce urma să se întâmple? Privi spre creatura în care se prefăcuse sora sa și, brusc, se simți mic și neputincios în fața ochilor ei de un galben tulbure, care prinseseră a-l privi dintr-odată.

– Sunt o fiară, șopti Slievi.

Se smuci spre ușă, de parcă ar fi vrut să fugă, însă lațul o opri în loc. Ikode își puse palma pe umărul ei și strânse atât de tare, încât pielea rămasă nemâzgălită cu negru de pe mâna lui căpătă o albeață ușor transparentă. Ea își smuci capul spre hrivar, iar Urza crezu pentru o clipă că avea să îl muște, că toată forța ei avea să se îndrepte asupra chipului pictat. Pentru o clipă, îl bucură gândul că propria lui ispravă avea să se întoarcă împotriva hrivarului. Dar Slievi nu făcu niciun gest, în afară de o ușoară strâmbătură a buzelor când Ikode se întoarse cu spatele la ea ca să tragă mai aproape o bancă. Probabil o irita sunetul strident pe care îl scoteau picioarele acesteia târșăite de dușumea.

– Stai jos, îi spuse hrivarul, arătându-i banca pe care din fața ei.

Slievi nu trebuia decât să-și treacă ambele picioare peste scândura îngustă și apoi să se așeze. Erau trei mișcări simple, dar nu lipsite de riscuri pentru vânătorii care o păzeau. Cel care ținea capătul lațului strânse mai tare și o smuci înapoi, făcând-o să gemă de surpriză și durere.

URDIS

We know
books

Ikode se apropie de bărbat și își puse mâna pe pumnul încleștat în jurul funiei.

– Nu este nevoie să fim brutali. Slievi este cuminte acum. Nu-i așa? se întoarce el să o întrebe.

Nările ei se umflară brusc și începură să freamăte, făcând-o să pară un animal care adulmecă urme proaspete. Încordarea din trup îi dispăru, trăsăturile i se domoliră și îl lăsă pe hrivar să o apuce de ambii umeri și să o ajute să pășească peste banca pe care mai mult alunecă decât reuși să se așeze.

Capitularea ei bruscă, datorată cine știe cărui truc, nu îl impresionă pe Urza. Din contră, îl făcu să simtă și mai multă furie la gândul că hrivarul îi putea controla pe toți, și cu atâta ușurință.

– Să nu crezi că, dacă pleci capul, o să te iert.

– Nu vreau iertare, șopti Slievi și se încordă din nou, gata să sară de la locul ei dacă Ikode n-ar fi fost acolo să-i treacă din nou palma prin fața ochilor. Nu o merit.

– Mă bucur că ești conștientă de asta, spuse Urza, surprins de cuvintele ei, dar mulțumit că acestea îi ușurau mult sarcinile. Te-am primit între palisadele mele, ți-am dat hrană, culcuș moale și toată încrederea mea. Eram pregătit să-ți ofer un cămin pentru oricât de mult timp ai fi vrut să rămâi cu noi, dar tu m-ai răsplătit atacându-mi oamenii și semănând vrajbă între ei. Când i-ai smuls urechea nefericitului de Hritea, am făcut tot ce mi-a stat în putere să te acopăr, ca să poți rămâne aici. Dar acum nu se mai poate. Fapta ta de azi este...

Se opri când îl văzu pe Naia strecurându-se în odaie. Ar fi vrut să-l ia la rost că nu ciocăniase mai întâi, dar vânătorul apucase deja să deschidă gura.

– Am vești din ierbarniță, înscăunatule. Rieumi trăiește, Ieandri are grijă de ea.

– Și în curte? Aud că e liniște.

– Am reușit să împrăști oamenii pentru moment, dar ei așteaptă să vadă ce hotărăști cu...

Naia se întrerupse, îndreptând spre Slievi o privire plină de înțelesuri.

– Să aibă răbdare până lămuresc cum s-a întâmplat

URDIS | We know

nenorocirea, spuse repede Urza. Vreau ca toți vinovații să primească pedepsele pe care le merită.

Așteptă ca Naia să se întoarcă pe călcâie și să se grăbească să-i îndeplinească porunca, dar tânărul întârzia, tot privind spre Slievi. Pe Urza îl enerva felul ăsta de a transmite veștile, amânând tot mai mult momentul. Nu îl observase niciodată la Kusta. Acum parcă îi părea rău că acceptase ca prinzul lui să fie mai mereu plecat și se înconjurase numai cu oameni care vorbeau în doi peri, ca hrivarul, sau nu vorbeau deloc, ca mutălăul de Naia.

– Ce mai este?

– Mi-a zis Taica Preja că a văzut mai devreme doi sarzi în pădure. Cică își făceau de lucru prin tufe, dar când l-au auzit venind, au rupt-o la fugă.

Urza simți un nod în gât. Munteni îi trebuiau lui acum? Nu era suficient câte avea pe cap din cauza soră-sii? Se uită pieziș la Slievi, chircită pe bancă de nu-i mai vedeau decât spinarea și ceafa, pe lângă care alunecau lațe de păr argintiu. Nu cumva și apropierea sarzilor de Grumz tot ei i se datora? Ei și isprăvii sângeroase de la Cercul de Fagi...

- Când a fost asta? Cât de aproape de Grumz erau?

- Nu știi exact, dar îți zice el imediat. E la ușă, îl chem...

- Nu acum, spuse repede Urza. O să vorbesc cu el după ce termin cu Slievi. De puii de kirb ce știi?

– Sunt în turn. Băiatul ăla care a venit cu ea, spuse Naia arătând cu degetul spre Slievi, s-a încuiat cu ei acolo. Zice că nu iese decât la porunca ta.

Urza răsuflă ușurat că, măcar pentru moment, nu trebuia să mai ducă și grija sălbăticiunilor soră-sii.

– Bine, spuse el, pune niște oameni de pază, să nu lase pe nimeni să se apropie de turn până vin eu.

Naia încuviință din cap și plecă imediat. Urza se întoarse spre hrivarul care continua să își apese brațul pe umărul soră-sii.

– Și ea? întrebă Ikode.

Urza oftă. Slievi arăta docilă. Probabil că abia acum își dădea seama cât rău făcuse de când se întorsese în Grumz. Cam târziu. Prea târziu.